

// UZUN ÖYKÜ

PAYANDA

// LEVENT TAMAY

Bu eser Creative Commons Alıntı-Gayriticari-LisansDevam 4.0 Uluslararası lisansı ile lisanslanmıştır. Lisansın bir kopyası için, <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/> linkini ziyaret edin.

K. Sinan Küçük ve Işıl Tamay'a teşekkürler.

Bölüm I

Zeynep yatağın üzerine yığıdığı eşyalarıyla uğraşmaktaydı. Odanın kapısında durmuş izliyordum. Arkası bana dönük, bir hışımla çanta hazırlıyordu. "Bileti" dedim. Sesim gereğinden fazla kısık çıkınca durup boğazımı temizledim. Beni duyunca elleri durmuştu. Başını çevirmiş, omzunun üzerinden yarım yarım bana bakıyordu. "Bileti kaçta aldın" dedim, kırık dökük. Başını yeniden önüne çevirip, aceleyle "seksen liraya" dedi. Yatağın üzerinden seçtiklerini hızla katlayıp çantaya yerleştiriyordu. Söyleyecek başka şey kalmadığını anlamış olsam da odanın kapısından ayrılırken "saat kaçta" dedim hiçkimsenin duyacağı sesimle.

Hazırlanması uzun sürmedi. Bu yolculuğu zaten kafaya koymuş, yanına neyi alıp neyi almayacağını sanki önceden planlamış gibi görünüyordu. Tüm kıyafetleri, eşyaları hırsla darmadağın edilmiş görünse de çantasına yerleştirmek üzere seçtiklerinde belli bir düzen olduğunu algılamak güç değildi. Anlaşılan sabahki tartışmamız "bardağı taşıran son damla" olmaktan çok zamanı gelen yolculuk için sabırsızlanan Zeynep'in veda gösterisiydi. Şaşılacak derecede hızlı gerçekleşen hazırlığın ardından evin içini benimle gözgöze gelmemeye özen göstererek birkaç kez kontrol edip son rötuşları da tamamladı.

Hazırlıklarını tamamladıktan sonra çantasını antreye çıkardı. Ben mutfaktan donuk bakışlarla çantalarını süzerken o dış kapının önünde ayakkabılarını bağlıyordu. Ayağını ayakkabılığın rafına koymuş, ayağına doğru eğilmişti. "Bir şey unutmuşum gibi geliyor" dedi mırıldanarak. Sesini duyunca mutfak kapısına doğru bir adım atarak görüş alanına girdim. Gözlerimi oğuşturup derin aldığım nefesi verdim. "Bir daha bak istersen etrafa" dedim. Bunun iletişim için bir adım, belki bir "son şans" olduğunu düşünmüştüm. Ben cümleme noktayı koyarken o doğruluyordu. Saçlarını yağmurluğunun içinden çıkarırken de "siktiret" diyordu, "nasılsa önemli bi'sey değildir". Gözlerime baktığı son an oydu.

Başka hiçbir şey söylemeden çantasını omzuna alıp evden çıktı ve kapıyı kapatmamış olmasından bir anlam çıkarmaya gerek bırakmayacak kadar soğuk bir sessizlikle merdivenleri inmeye başladı. O an kapıyı kapatmak aklımdan geçse de bu sahneye bir anlam ilavesi yapacak hiçbir girişimde bulunmamayı tercih ettim. Valizin apartman kapısının dışındaki demir paspastan geçerken çıkardığı gürültüyü kapının kapanırken çıkardığı tiz ses izledi. Bunlar olurken ben mutfak penceresindeki yerimi almıştım. Zeynep apartman kapısından çıkarken kırmızı, eski, ikarus marka belediye otobüsü de gürültüyle karşı yokuştan inmeye başlamıştı.

Yağmurun altında hızla koşarak otobüsle aynı anda durağa varıp telaşla içeri atladı. Otobüsün kapılarının patırtıyla kapanışının ardından, uzun gıcirtısının sonunda apartman kapısı da kapandı. Kızgın suratlı ikarusun tekerleklerinin ağır ağır hareketlendiği an, ne his besleyeceğimi, ne düşüneceğimi bilemediğim uzun ve karmaşık bir filmin kapanış sahnesi

gibiydi. Bunu yaşayan, içinde olan ben değilmişim gibi hissediyordum. Otobüs binanın köşesinde kaybolmadan önce son gördüğüm, çantasında bir şeyler arar haliydi. Birkaç dakika sonra gelen mesajda ise “unuttuğum anahtarlarım, isabet olmuş” yazıyordu.

Hemen solumda, mutfak masasında duran telefonumun sesiyle bir an kendime gelip mesajını okuduktan sonra, dalgın dalgın otobüs durağını izlemeyi sürdürdüm. Yedi sekiz ay önce bir gece söyledikleri geldi aklıma. Önümde bilgisayar, bir şeyler yazmaya çalışırken “kimse okumuyor yazdıklarınızı, ben bile okumuyorum, niye uğraşıyorsun ki” deyivermişti. O gece de böyle yağmur yağıyordu. Bozulsam da belli etmeme gayretiyle gülümseyip, kısa bir sessizliğin ardından konuyu değiştirmek veya kapatmak için “hadi bir çay koy da beraber içelim” demiştim. Başladığı işe hiç ara vermeden, aslında dönüp yüzüme bile bakmadan pijamalarını giymeye devam etmişti. Ardından da tek kelime etmeden yatağa girivermişti ben çayın altını yakmaya giderken. Çaydanlığın fisıltısı geldiğinde yorganın altından ince ince nefesini duyduğumu hatırlıyorum. Çayımı alıp yine böyle uzun uzun bakmıştım arkasından.

İçerinin havasızlığından mı, yoksa yağmur kokusunu alma isteğinden mi bilmiyorum, bir süre sonra kapıyı açıp balkona çıktım. Yağmurun şiddeti epey artmıştı. Balkon demirlerine ağırlığımı verip iri damlalara başımı uzattığımı hatırlıyorum. Çenemden damlayan suları hissettiğimi de... Gözümü açtığımda koşarak yaklaşan üst komşumuz Metin abiyi gördüm. Otobüsten inmiş, söylene söylene, su birikintilerinin etrafından hızlı ama ufak adımlarla dolaşarak geliyordu. Paçaları su içinde, ters dönmüş şemsiyesini zaptetmeye uğraşırken o da beni gördü. Apartmana iyice yaklaşıncaya “dalgın dalgın kimi bekliyon aslan” dedi gülerek. Kekeleyerek “yok” diyebildim sadece. “Yok tabii yok. Döver gibi yağıyor yau namussuz” diyip binanın girişindeki küçük çatının altında kayboldu. Apartman kapısının sesini duyunca, kapının hala açık olduğunu hatırlayıp içeri döndüm.

Bir süre yatak odasında oturdum. Zeynep'in kokusu odada taptaze asılı duruyordu. Dönüp dönüp son gönderdiği mesajı okudum. Kalkıp biraz evin içinde gezindim. Boş gözlerle salonu, mutfağı, antreyi, koridoru arşınladıktan sonra, banyoda, çamaşır makinesinin üzerinde, diş macununun yanında anahtarlarıyla karşılaştım ama ağlamaya diş fırçasının yerinde olmadığını farkedince başlamış olmalıyım. Anahtarlığını kendi anahtarlığıma takmaya çalışırken hala hıçkırıyordum. Bu ağlama nöbeti ne kadar sürdü hatırlamıyorum ama ağlamanın yorgunluğuyla ve herhade öyle bir günün daha fazla uzamasını istemediğimden, salondaki üçlü koltuğa uzanıp, uyandığımda her şeyin daha güzel olmasını umarak gözlerimi kapadım.

Bölüm II

Uyandığımda gece yarısıydı. Saatlerdir uyumama rağmen hala yorgundum. Bir sigara yakma niyetiyle pakete uzandıysam da boş olduğunu anlayınca, hem sigara hem biraz hava alırım diye düşünerek dışarı çıkmak üzere ayaklandım. Kapıyı çekiyordum ki anahtarlar deyip geri döndüm. Masanın üzerinde duran anahtarlığa uzanınca her şey aniden ağırlaştı. Gözlerim yeniden doldu, telefon elimde büyüyordu. Gözümü kırpmadan, tuşlara arka arkaya basarak “vardın mı? merak ettim” yazdım. Sonra kendime düşünme fırsatı vermeden gönderdim, gitti. Tek isteğim bu yoksunluk, bu yok sayılmışlık halini biraz hafifletmek için öfke veya nefret dolu da olsa bir cevap alabilmektir.

Köşedeki tek el bayiiye yaklaşırken yaşlar damlaya dönüşmesin diye gözlerimi olabildiğince açıyordum. İyi akşamlar deyip iki bira istedim. Oldukça kötü görünüyor olmalıydım ki yüzüme fazla bakmamaya özen göstererek iki kutu birayı siyah poşete koyup verdi. Elimde telefon, mesaja cevap beklemenin verdiği heyecanla yürüyerek eve döndüm. Küllük, sigara, çakmak ayarlayıp televizyonun karşısındaki tekli koltuğa iliştim. Biradan ilk yudumu alıp bir sigara yaktım ve olası bir cevabı kaçırmamak için telefonu cebimden çıkarıp önümdeki sehpaye koydum. Yanımdaki uzaktan kumandayı alıp televizyonu açınca karşıma kocaman ışıklı bir "TSM Solistler Geçidi" yazısı ve Trt spikeri çıktı:

"Programımıza söz ve müziği Ferit Sıdal'a ait, rast makamında bir şarkıyla devam ediyoruz. Sanatçımız Salih Kahraman seslendiriyor:

hicran olacaksa bu aşkın sonu
bırak git kalbimi delme boş yere
maksadın naz edip üzme beni
gittiğin yerde kal gelme boş yere "

Tam da o anda telefonum gelen mesajla titredi. İçimde filizlenip bütün bedenimi saniyeler içinde ele geçiren ümitle sehpaye uzanıp telefonu aldım. Mesajı açmak için bastığım tuşların ardından bende kayıtlı olmayan numarayı görünce elimde telefonla koltuğa yığılıverdim. Öylece numaraya bakıyordum. Tanıdıkta ama sahibiyile irtibatı kafamdan silinip gitmişti. Mesajda "Cemal Süreya ile gözgöze geldik az önce, yaşıyor musun?" diyordu ama bana bunu yazabilecek biri aklıma gelmiyordu. Düşünmeyi kesip biradan bir yudum daha aldım. Hissettiğim bir anlık ümit vücudumdan çekilince içimi yeniden yoksunluk hissi kaplayıvermişti. Koltuktan aşağı biraz daha kayıp televizyonun kumandasına uzanırken aynı numaradan bir mesaj daha geldi: "Ben Ceren".

Bölüm III

Seneler önce bir arkadaş, çirkin zeynep yok dünyada demişti. Neden bahsediyorduk bilmiyorum. Sonra “çirkin zeynep de yok çirkin ceren de çirkin pelin de” diye eklemişti.

Ceren güzel kadındı hakikaten. Bizim bölümdeydi, birçok derste aynı sınıfta olduk. Uzun süre, uzaktan selamlaşmalarımız dışında bir iletişimimiz olmadı. Şu başını öne eğip yavaş yavaş yürüyen, güzel yüzlü, minyon, kendine has giyim tarzı olan kadınlardandı. Çok arkadaşı yoktu, çok da konuşmazdı. Daha okulun ilk günlerinde, hepimiz liseden yeni çıkmış, çocukluktan kurtulmaya çalışan yeniyetmelerken, onun bakışlarında, duruşunda bir olgunluk, bir görmüş geçirmişlik vardı.

Birkaç kez kantinde arkadaşlarıyla sohbetine kulak misafiri olmuşum. Hatırı sayılır bir genel kültüre sahipti. Keyifle dinlediğimi hatırlıyorum. Bunun yanında, ta o zaman dikkatimi çeken bir tarafı da hem erkekler hem de hemcinsleriyle iletişimindeki sıradışıydı. Kadınlarla konuşurken olmadık bir anda karşısındakinin gözlerine, dudaklarına iltifat ediyor veya erkeklere el şakaları yapabiliyordu.

Üçüncü sınıfın sonlarında yakınlaştık. Herhalde o günlerdeki bir sohbetimizde söylemişti biseksüel olduğunu. Benim tepkisizliğime de şaşırıp “ee bişey demiycek misin?” diye üstelemişti. Sırtarak “o zaman al mektuplarını ver mektuplarımı” demiştim. Ankara Kızılay’da Sakarya Çay Evi’nde idik. Sakarya Çay Evi diye bir yer vardı Ankara’da. Yıkıldı gitti sonraki yıllarda. Genişçe merdivenli bir bahçesi, içeride de beyaz veya krem kaplamalı duralitlerle ayrılmış dört beş odası vardı. Birini geçince öbürü, onu geçince bir diğeri açılır, odalar binanın içine doğru yayılırdı. Bu penceresiz odacıklarda dip dibe taburelerde oturulur; içerisi, en koyu öğrenci sohbetlerinin yanında içilen çaylar ve sigara dumanıyla ısınır. Oradaydık o gün. O zamana kadarki erkek ve kadın sevgililerinden bahsetmişti. Sonrasında bu konu pek nadir açıldı. Genelde keşiflerimizdi sohbet konularımız. Şu filmi izledin mi, şu oyuna gittin mi, hadi canım bu albümü duymadın mı? Ya da onun engin şiir ezberi, oyunlardan tiradları, fuko’ları, sartır’ları.

Dönem dönem Ceren'in ruh hali tuhaflaşıyordu. Gömülüyor, içine kapanıyordu. Birkaç kez doktora gitse de söylenenlere pek kulak asmıyor görünüp dalgasını geçiyordu: “mallaştırıcı verip gönderdiler, şizofren olunca bi daha gelersin dediler”. Sık ev değiştirirdi. Bazen semtinden sıkılır, bazen duvarlar üstüne üstüne gelirdi. Ama hep güzel giyinirdi. Güzel kadındı Ceren. Sadece bir kere aynı yatakta yatmış, biraz öpüştüysek de durulup uyumuştuk. Ertesi sabah da bir şey olmamış gibi davranmak yerine gece olanlardan kahvaltı eğlencesi çıkarmıştık kendimize. Okul bitince o bir evlilik yapıp istanbul’a sonra da yurt dışına gitmişti. Zaman içinde bağlantımız da koptu. Okuldan arkadaşlarla bir sohbette lafı geçmiş, boşandığını da öyle öğrenmişim.

İlk şaşkınlığı üzerimden atıp “yaşıyorum, hayırdır?” yazdım. Aradan iki dakika geçti geçmedi yeni bir mesaj geldi: "Bugün eşyaları yerleştirirken telefon rehberimi buldum. Kurcalarken numaranı görünce bir yoklayayım dedim".

Cevabı yazmaya başlayınca, baktım uzayacak, aramak daha akıllıca geldi. Nefes nefese ama gülererek “Sıkıldın de mi yazarken?” diye açtı telefonu. Güldüm. "Hayırdır, niye nefes nefesesin?" soruma "Eşya yerleştiriyorum" diye cevap verince ikinci kez gülümsedim.

“Gül gül, yine taşındım evet”

"İyi etmişsin, nereye taşındın?"

“Ankara'ya”

“Hadi canım! E Hoşgeldin o zaman, iyi etmişsin”

“Bakıcaz artık iyi mi ettim kötü mü...”

“Cemal süreya neden beni hatırlattı?”

"Ya nasıl hatırlamazsın? Şu senin Cebeci'deki eve ilk geldiğim gün masandaki Emanuelle cd'sini görmüştüm ya” deyince hatırladım. Gözümün önüne o gün geldi. Karlı, buz gibi bir ocak günüydü. Apartmanın önündeki iki metrelik fayanslı girişi, kol kola, ufak adımlarla zar zor geçebilmiştik. İki elektrik sobasından başka ısıtma sistemi olmayan eve girince, ben üstümü çıkarmadan, çay demlemek için mutfağa dalmıştım. O da tam odama girmişti ki içeriden sesini duymuştum:

"Cemal Süreya dokuz yüz yetmiş sekizde Kültür Bakanlığı'nın bilmem ne danışma kuruluna giriyor"

"Ee nerden çıktı şimdi bu?"

"Herhalde o günlerdedir... Bu Emanuelle filminin gösterime girmesi davalık oluyor, danıştay'a kadar gidiyor iş" deyince ben kıpkırmızı olmuşum. “Ooh bütün seri var maşallah” diyip beni yerin daha da dibine sokmuş, sonra devam etmişti gülererek, “işte Danıştay Cemal Süreya'yı bilirkişi seçiyor, o da filmin gösterime girmesi yönünde yazıyor raporunu” deyince “ben de ondan merak edip aldım işte” diye inlemiştim mutfaktan. Ne güzel bir kahkahası vardı.

“Hatırladım şimdi” dedim. Gülüştük. “Cemal Süreya da bıyık altından güldü gözgöze gelince” dedi. "Hala bitiremedim yahu ben bu Sevda Sözleri'ni, yıllardır masamda herhalde. Sen nasılsın?”.

Önce biraz sessiz kaldım, sonra toparlanıp “fena değil, öğlen terkedildim işte” deyince yıllardır duymadığım o güzel kahkahasını patlatıverdi. "Oha" dedi, "bu kadar olur. Geçen hafta da benim başıma geldi aynısı".

Evi yerleştirir yerleştirmede görüşmek üzere sözleşip kapattık telefonu. Gözlerimi kapayıp koltukta hafifçe öne kayarak bacaklarımı sehpaye uzattım, oracıkta sızıp kalmak ümidiyle. Gözlerimi kapattıktan sonra cerenle olan konuşmamızın kafamın içindeki yankılanışı yerini yine Zeynep'e bıraktı. Yalnızca birkaç dakika sonra da telefon konuşmasından önceki halime dönüverdim. Gidişi yeniden gözümde canlanıyordu. Ayakkabısının bağcıklarının rengi, bakışları, apartmandan çıkıp durağa yürürkenki kararlılığı... Boynumdan başımın arkasına yayılan, sonra kulaklarımı ve tüm beynimi kaplayan yanma hissiyle o an tanıştım. Dayanılmaz bir ateş içinde yanıyor bir yandan da sebebini bilmediğim bir titremeye kasılıyordum. Birkaç kere yüzümü yıkasam da kâr etmedi. Telefonu defalarca elime alıp geri bıraktım. Mantiğim beni bir yere, duygularım diğer yöne çekiyordu. Bir ara yığılıp kaldım. Saniyeler sonra kendime geldiğimde evden çıkmaya karar verdim. Daha doğrusu kontrolü, beynimin o güne kadar hiç devreye girmemiş bir kısmı devraldı. Benim düşünmeme müsaade etmeden ayakkabılarımı giydirdi, üzerime bir mont verip yeniden sokağa yolladı.

Bölüm IV

Otobüs durağına arkamı dönüp yokuşu esneyerek tırmanırken tek bir araba bile geçmedi. Telefonun saati gece iki küsürü gösteriyordu. İlerideki boş arazide yanan ateşi telefonda başımı kaldırıncaya farkettilim. O sırada etrafta gidilebilecek tek yermiş gibi duran ateşe yaklaştıkça başında oturan iki kişi belirginleşmeye başlamıştı. Aramızdaki mesafe sesimi duyabilecekleri kadar kısaldınca “merhaba iyi geceler” dedim. “Sağol bilader” diye yanıtladı biri. Diğerinden de yarım ağız bir "eyvallah" duyuldu. O anda kolunun bir hareketiyle orada olduğunu belli eden bir başkası ise arabayla ateşin arasına yerleşmiş, battaniyeye sarınmış yatıyordu. Ateşe sokulduğumu görünce üşüdüğümü anlayıp buyur ettiler. İlk birkaç dakika kimse konuşmadı, yalnızca, oturmakta olan bu iki abinin biralarından aldıkları yudumlar ve yanan odunların sesi duyuluyordu. Sonra biri “otur kardeş ayakta kalma” deyip üzerinde oturduğu kütükte yer açtı. “Sağ olun” deyip oturdum yanına. Biraz daha devam eden sessizliği bölerek “eee kardeş” dedi karşımda oturan, “sabahtan beri Kepo'yu dinliyoruz, az da sen anlat bakam nedir derdin?”. Herhalde bunu bekliyordum. Derin bir nefesin ardından gözlerimi ateşe dikip başladım anlatmaya. Konuşurken bir yandan, gece gece, kendilerine mevzu arayan bu çakırkeyf abilere malzeme oldum diye düşünsem de öte yandan konuşmaktan ve anlattıklarımın pür dikkat dinleniyor olmasından keyif alıyordum.

Söyleyeceklerim bitince yanımdaki elini uzattı, “kardeş ben Kepo” dedi, “bu da Serdar. Uyuyan da Müfit abi”. Tanışma faslı bitince, “Çok mu açıldydın sen bu kıza peki? Çok mu anlattıydın, çok mu konuştuydun?” diye sordu. “Bilmem”, dedim, “belki, biraz, evet aslında”. Gerçekten de birlikte olduğumuz süre boyunca, onunla ya da kendimle ilgili aklımdan geçenleri, çocukluğumu, ilk gençliğimi, içime işleyen anları, eski sevgililerimi olur olmaz zamanda Zeynep'le paylaşmıştım. Kepo, belli belirsiz gülümseyip ateşe atmak için eline aldığı odunu Serdar abiye doğru sallayarak “yaa Serdarım görüyon mu” dedi, “ben ne diyom sana? Çok açıldın mıydı aha böyle gırrar bi de gapı alırlar adamın üstüne”.

Bölüm V

Sabah ezanını duyduğumu hatırlasam da eve ne zaman nasıl geldiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Eve gelişimi de ne zaman yattığımı da hatırlamıyordum. Hatta sabah geldiğimde kahve yaptığımı, uyanıp mutfağın halini görünce anladım.

Uyandığımda, aslında önceki günle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Perdeleri, sonra pencereleri, balkon kapılarını bir bir açtım. Sigara kokusundan kaçıp balkona attım kendimi. Zeynep aklıma gelince kalkıp bir çay koydum. Aklıma gelen her ayrıntıda evdeki yerimi değiştirip yeni bir iş buldum kendime. Böyle birkaç saat geçirdim. En son camları siliyordum. Bir kova su, içine biraz camsil... Ona gelene kadar da banyo temizlenmiş, ev toplanmış, Zeynep'in kalan ufak tefek eşyaları kaldırılmış, yerler süpürülmüş, çayın suyu bitmiş, açlıktan başım ağrımış.

Uzanmış salondaki camın ortasını silerken Serdar abinin sesiyle irkildim. "Atlama lan atlama tamam bulacam sana kızı" diye bağırdı gülererek. "Lan oğlum nabıyon lan gerizekalı gir içeri aç kapıyı" diye devam etti. Ne ara bu kadar samimi olduğumuzu düşünmeye fırsat kalmadan eve dalmıştı bile. "Çayın var mı yiğidim" diyerek girdi içeri. Sabaha karşı beni eve o bırakmış. "Telefonunu arabaya düşürmüşün. Yarak mı oğlum bu, gece boyu elindeydi? Al bakam. Hadi bi çay içelim. Sonra çıkacaz".

Akşam oluyordu. Serdar abiyle birer çay içtik. Bir şeyler anlattı ama çok da dinlemedim. "Müfit abi çatladı meraktan. İlla Melih'i de alın, gelsin dedi" sözlerini hatırlıyorum. Serdar abi fazla uzatmadan ayaklanıp beni zorla banyoya götürürken bir yandan da söyleniyordu "Leş gibisin amına koyim Melih. Hadi bi yıkan da çikalım. Pavyona gidecez olum". Banyoya girip duşun altında bir süre oturdum. Bir ara secdeye varır gibi eğildim, başımı yere koydum. Su uzun uzun aktı üzerime. Sonra giyindim, çıktık. Ulus'un arka sokaklarına girince "Buralar nereler serdar abi?" dedim. "İsmet Paşa tosunum bura. Pavyona gidiyoz" diye yanıtladı Serdar Abi. İki kadeh rakıyı çaktın mıydı fişek gibi olursun sen dur bak. Mala bağladın, ben biliyom seni".

Bilmem ne pavyonunun önüne parkedip kapıdaki siyah takım elbiseli, kirli sakallı abilerin arasından içeri girdik. Bitik ablalarla bitik abiler, eski tahta düğün sandalyelerinde, koyu bir sigara dumanının altında muhabbetteydi. Siyah bez üstüne yaldızlı harflerle "Ankara Geceleri" yazısı önünde iki sandalye, üzerinde bir elektro saz, bi darbuka... İki abi sahneden iniyordu. Tam biz girerken ara vermişler belli ki, bi anlık sessizlikten sonra müzik başladı.

>> Ferdi Tayfur / Can Bırakmadın / 4'58"

En dip masaya yürüdük. Müfit abi Kepo'yla oturmuş, arkası dönük, masanın üstü zengindi. Yanlarına yaklaşıncı Kepo “Vay kardeşim gelmiş” diyerek ayaklandı. Onu duyunca Müfit abi de “vay vay vay” diye doğruldu yerinden.

Müfit abi orta boylu, göbeklice, kır bıyıklı, saçları yanlardan açılmış, şakakları beyazlamış bir adamdı. Ellili yaşlarında, üzerinde siyah kruvaze ceket. Tekel 2000 paketi önünde. Beyaz gömlek, altında kot pantolon. En altta kunduraları. “Hoşgeldin delikanlı nası oldun?” diyerek karşıladı. El sıkıştık. “Daha iyiyim” dedim. Bütün hikayeyi dinlemiş gece. “Şöyle olmuş böyle olmuş, dinledim ben, arada uyukladım kafam iyiydi ama duydum yani çoğunu”. Sonra rakılar kondu kadehler tokuşturuldu. İlk yudumun ardından Müfit abi konuya giriverdi: “Bak gülüm ben ayıkken pek konuşmam ama sana gene de bir şey anlatabayım. Bir seferinde yengen beni terketti biliyo musun? Gitti yani işte. Eve geldim yok. Bekle bekle yok. Anasını aradım yok. Her yeri de arayamıyon ki. Anıyo musun pozisyonu? Baktım valizlerden biri eksik. Üç beş bişey almış bu, gitmiş. Arkadaş, eşi dostu akrabası, kime gider bu karı diyorum, yok, çözemiyorum. Nokta atışı yapmam lazım anıyo musun? Tık gidicem alıp gelicem. Rezil olmayalım hesabı yapıyorum yani. Baktım çıkamıyorum işin içinden yattım uyudum. Bir gün, iki gün, beş gün, on gün... Tabi o zamanlar böyle cep telefonu falan yok. Ben yatıyorum kalkıyorum, işe gidiyorum, geliyorum geri yatıyorum... Baktım, ulan evden çıkınca bi eksiklik yok. Eksiklik eve gelince. Dedim eve gitmiyim? O da olmuyo yani. Gelmen lazım. İki gün kalırsın birinin yanında, üçüncü gün gelmen icabediyor. Ev basıyor ama nası basıyor biliyo musun? Onu kırıyorum, bunu parçalıyorum yok; geçmiyor delikanlı. Ölmüyorsunuz da. Sürünüyorsunuz amına koyim!”.

Müfit abi tek el 2000'inden bir tane çıkardı, bir tane de bana uzattı. İkimizinkini de yakıp derin bir duman çekti. Sonra devam etti: “Aradan bir ay geçti bak. Bir ay diyorum. Müfit abini görmem lazım. İslim kebabı yapıyor evde parmaklarını yersin. Lokum gibi sarma yapıyor yau doyamazsın, Müfit abi bi tencere daha yok mu dersin. İyiyim yani. Topladım götü başı. Neşem keyfim iyi. Geziyorum tozuyorum. Yalnız, karı çekmiyo canım yani anıyo musun? O kısım iptal. Ama kötü değilim yani. Arada bi aklıma takılıyo yau nereye gitti bu diye. Sonra ulan diyorum kaçırmadılar ya. Kendi gitmiş. Vardır bi bildiği. Peşinden gitmemi istese elbet bir şey derdi bir şey yazardı. Neyse siktiret diyip kapatıyorum mevzuyu kafamda.

Sonra n'oldu biliyon mu delikanlı? İki ay sonra bi akşam kapı çaldı, yengen geldi. Şuuut ve gol amına koyim. Tam akşam yemeği vakti. Kapıyı açtım, valizi koydu, ayakkabılarını çıkardı. Elini yüzünü yıkadı. Mutfağa girdi. Bi yemek bana koydu bi yemek kendine. Oturduk yedik. Tek kelime yok, çıt çıkmıyor evde. ‘Eline sağlık çok güzel olmuş’ dedi. ‘Afiyet olsun’ dedim. ‘Nereye gittin diye sormayacak mısın?’ dedi bu. ‘Yoo’ dedim. ‘Niye gittiğin daha önemli’ dedim tamam mı? Bu biraz sustu düşündü, sonra yekten, ‘aşık oldum ben’ dedi. Hoppaaaaa. Yirmi beş yaşında delikanlıyım o zaman. Belde tabanca, estiriyoruz

Ankara'da. Asayişte sivil devriyeyiz. Zıpır piçin tekiyim. Ulan dedim çekip vurayım şunu, kafasına iki tane sıkayım, yığılsın kalsın masaya. Pekmezini akıtayım. Sonra ya sabır çektim biliyo musun? Ya sabır ya sabır... İki derin nefes çektim. İyi, dedim, hayırlısı olsun. Niye geldin madem?. 'Geçti' dedi. Bu kadar yani. 'Geçti' "

"Ulan dedim hamam mı bura, terleyince çık hava al, sonra geri gir keselen? 'Gideyim o zaman' dedi; Delikanlı bak iyi dinle. 'İstemiyosan giderim' dedi. Ben de çay demlemişim biliyo musun? Hakiki Rize. İçinde tomurcuk, Çaykur. Malzemedenden de çalmamışım. İki çay kaşığı tomurcuk var içinde buram buram kokuyor. Canım kardeşim benim, git diyemedim. Niye diyemedim bi düşün bakam?" Uzatmadan sordum:

"Niye abi?"

"Lan niyesi var mı? Özlemişim amına koyim it gibi. Nası git diyim... Yani velhasılı delikanlı, sana diyeceğim, bak dikkatli dinle, tercihi giden yapmaz, arkada kalan yapar anlıyo musun? Bak bu lafımı unutma. O yüzden, seninki döndüğünde git mi diyecen çay mı koyacan sen onu düşün. Bırak diş fırçasını, anahtarı, donu gömleği".

Müfit abinin bu sözlerinden o anda çıkardığım yalnızca Zeynep'in geri dönme ihtimaliydi tabii. Halim yalnızca buna müsaade ediyordu sanırım. Konuşmasının üzerine ümitlenmiş, Zeynep döndüğünde ne yapacağımı düşünmeye başlamıştım. Güzel bir karşılama, güzel bir yemek hayali kuruyordum. O da bunu anlamış olacak ki hikayesine açıklık getirmek için devam etti. "Sen şimdi sanıyorsun ki, koca adam, yaşamış görmüş, müneccim gibi konuşuyor. Diyor ki o kız geri gelir falan filan. Hemen gözün parladı. Aslanım bak mühim olan gelip gelmemesi değil. Sen ne yapmak istiyosun? Anladın mı. Tercihi sen yapacan. Gelse de gelmese de ya onunla yaşamaya devam edecen ya da amaan deyip yoluna bakacan. Anladın mı gülüm?" Cevap vermeme beklemeden devam etti. "Anlamadın tabi. Siktiret. Takılmana bak. Olacağına varacak her şey". Serdar'la Kepo'ya dönüp "Vurun bakam ekip" diyerek kadehini kaldırdı.

Kadehlerimizi tokuşturduktan sonra etrafı süzüp "Bak dur size bi hikaye daha anlatayım" diyerek yeniden başladı. Yetmişli seneler, yetmiş üç yetmiş dört. Ben liseden beri at yarışı oynarım güzel kardeşim. Kumarda da iyiyimdir bakma. Neyse... Çıktım bi gün evden ama cepte beş kuruş para yok. Zil yani. Bozukluk bile yok. Dedim gideyim yarışa, Rıza abiden alırım olmadı veya yazdırırım, bir iki içer dönerim.

Neyse Kurtuluş'tan yürüye yürüye gittim. Girerken de bizim komşunun oğlunu gördüm, Volkan'ı. Kepo sen hatırlarsın oğlum Volkan abini". Kepo hatırladım manasında başını salladı. "Bu oğlan kafadan kırıktı tamam mı. Babası buna eziyet etmiş küçükken bilmem ne. Ordan beri oğlan böyle bi tutuktur yani. Ama on numara insan. Bunun babası da milyoner bi adam. Onu bırak atları matları var yani. Neyse bu kapıda görünce beni, hafif de

kekeler, 'müm müm Müfit' dedi nerdesin, seni arıyorum amına koyim falan. Dedim noldu hayırdır? Ne kadar dedi paran varsa, beşle onbire bas sıralı. Lan dedim nerden tüyo falan, hani babandan mı geldi diye şey yapıyorum ben anlatabiliyo muyum? Ya babamın amına koyim, bas dedi, ne kadar paran varsa.

Allahallaa, ulan cepte beş kuruş yok n'abacaz ne edecez? O ara kapıda Cengiz babayı gördüm, babamın arkadaşı. Babam jandarmaydı benim. Sevilir sayılır. Bunlar da çocukluk-tan beri tanır beni yani. Kredim yüksek. Dedim Cengiz baba nassın falan. Vay dedi Müfit naptın oğlum? Ya dedim Cengiz baba çok sıkıştım bana biraz çıkma yapsan? Canın sağolsun filan dedi, ne kadar lazım? Baba dedim yüz, yüzelli ne varsa. Ama büyük para istiyorum yani. Maaşım zaten beş yüz o zaman anlatabiliyo muyum? Yarışa da on beş yirmi dakika var. Cengiz baba biraz mırın kırın falan, çıkardı verdi parayı iyi mi?

İşte geçmiş zaman yalan olmasın yüz küsür aldım ben bundan bastım beşle onbire sıralı. Bi yandan da Volkan'ı sıkıştırıyorum, oğlum baban kaç bastı filan diye, hani ordan mevzu ne kadar garanti onu çözmeye çalışıyorum. Bi sonraki maaşı bağladım çünkü amına koyim. Zaten borç gırtlığa kadar.

Bilader neyse yarış başladı, benim göt yusuf yusuf, tak tak beş numara birinci onbir ikinci. Süpriz amına koyim, bire seksen veriyo ikili. Sekiz bin küsür lira. Kasa veremedi o zaman, gittik muhasebeden aldık parayı. Hipodromda o zaman yarışlar siz hatırlamazsınız. Ama ben uçuyorum, bi yandan da Volkan'ı arıyorum peder kaç aldı onu soracam. Ara ara buldum ben oğlanı, lan peder kaç aldı? Lan dedi ne pederi peder evde. E sen nerden aldın tüyoyu? Ya dedi gece bizim beş numaranın oğluyla onbir numaranın kızını gördüm rüyam-da, bizim kömürlükte yiyeşiyolardı. Hay dedim senin amına koyim ben. Hikayeye bak. Cepte sekiz bin küsür lira var. Ama maaşı bağlamışım. Oğlan komşuları yiyeşirken görmüş onu da at yarışına yormuş manyak. Ben o parayı altı ay yedim bilader. Bak burdan şimdi hisseyi alacan, veriyorum bak hisseyi, her şey kısmet kardeşim. Herkes kısmetini yer” dediğinde önünde duran telefonu da çalmaya başlamıştı. Kepo, "Abi telefon" deyince Müfit abi göz ucuyla telefona bakıp ağır bir küfür savurarak ayaklandı. "Kalk kalk hadi" demesiyle Kepo'yla Serdar abi de sandalyelerinin arkasına astıkları montlarına davranıp kalktılar. Müfit Abi benim yüzümdeki, durumu anlamaya çalışan ifadeyi görmüş olacak ki "Melihim kalk sen de gel. Biraz işimiz var sonra devam ederiz" dedi. Şaşkın şaşkın toparlanıp peşle-rine takılıverdim. Yolumuzda selam duran garsonların önünden geçerek pavyondan çıkıp Müfit Abi'nin kapının önünde duran arabasına bindik. İçerinin gürültüsünden sıyrılnca Müfit abi çalması duran telefonundan, büyük ihtimalle az önce arayan kişiyi aradı. "Alo, söyle başkan, tamam, tabi, on dakkeye oradayız", can sıkıntısını belli etmekten çekinme-yerek üst üste, anlaşıldı dedikten sonra kapadı telefonu.

Bölüm VI

Eski kasa Toyota'nın arka koltuğunda başımı cama dayamış durgun Ankara sokaklarını seyrediyordum. Binalar, sokak, binalar bir sokak daha, binalar... Gece yarısını geçmiş olmalıydık. Ankaralılar evlerine çekilmişti. Daha dün tanıştığım bu adamların yanında ne aradığımı, benimle aniden neden böylesine samimi olduklarını düşünüyorum ama bir yanıt bulamıyordum. Serdar abi ön koltukta radyoda kanal aramakla meşguldü. Göz ucuyla gördüğüm, yanımda oturan Kepo'ysa kimsenin kendisini görmediğinden emin, huşu içinde burnunu karıştırıyordu. Nereye gittiğimizle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Müfit Abi'nin polis olduğunu anlattıklarından anlamıştım ama Serdar'la Kepo'nun kim olduklarından, ne iş yaptıklarından bihaberdim. Gerçi Müfit abi onlara ekip diye sesleniyordu. Büyük ihtimalle onun çalışma arkadaşlarıydılar. Ne iş yaptıklarını, kim olduklarını sormadığım bu üçlüye bir şekilde kendimi kaptırmış, yancıları oluvermiştim. Bunu benim ruh halimle açıklamak mümkündü tabii, ama daha da tuhaf olan, onlar da benimle ilgili pek az soru sormuşlardı. Yaşımı, ne iş yaptığımı, nelerle meşgul olduğumu hiç merak etmemişlerdi.

Sessizliği Müfit Abi'nin yeniden çalan telefonu bozdu. Şoför koltuğunda şekilden şekile girerek pantolon cebindeki telefonunu çıkararak Müfit abi, bol hımmı, tabili, evetli, anlaşılabilir konuşması bitince Serdar Abi'ye dönüp "ibne yirmi altı arabayı haşat etmiş, yetmemiş gitmiş bi de bakanın oğlunun arabasını sikmiş amin oğlu" diye girdi konuya. Serdar Abi "Nerde?" diye sordu yalnızca. "Çamlıca'da amına koyim. Yol boyu arabaların üstüne asit mi ne dökmüş. Döke döke gitmiş sikik. Necmi müdürü aramış direk başmüdür. Onu da bakan makan aradı demek ki. Adamı bulun! Adamı bulun tabi amına koyim. Adamı bulun".

Müfit Abi'nin siniri tepesine çıkmıştı. Kepo burnunu karıştırmayı bırakmış, parmaklarının ucunda birikenleri arabanın paspasına serpmekle meşguldü. Konuya çok fazla dikkatini verdiği söylenemezdi. Serdar Abi "bakanın oğlunun ne işi varmış ki Çamlıca'da?" diye sorunca "harbiden haa" diye tepki verdi Kepo. Ardından da "neymiş araba?" diye sordu. Müfit Abi nefesiyle sessizce gülerken aynadan Kepo'yla göz göze geldi. "Hee onu sormadım bak Kepo. Arayıp sorsana Necmi'ye. Bi de müdürüm Merso'nun aşağısına asayiş bakıyo da o yüzden sordum de".

Ben de dahil herkes, söylediklerinden çok Müfit abinin tatlı tatlı sinirlenişine gülüyorduk. Sıcaktan daralıp montumu çıkarmak için davrandığımda çiftlik kavşağından dönerek sıra sıra dizilmiş ekip arabalarının arasında durduk. Kalabalığı gören Kepo "oooo" dedi, "abi elli altı olmuş amına koyim bura". Mahallede arabası olan olmayan herkes gecenin bu saati dışarı dökülmüş arabaları inceliyordu.

Müfit abi kalabalığa dalmış etrafı kolaçan etmekle meşguldü. Serdar abiyle Kepo da arabadan iner inmez gözden kaybolduğundan, ne yapacağımı bilmez halde Müfit abinin

peşinde geziyordum. Arabaların hali içler acısıydı. Kiminin kaput kiminin kapı kiminin tavan boyları kalkmış rezil olmuşlardı. Etraftaki onlarca polisle merhabalaşmasını ya da birileriyle konuşup bilgi almasını falan beklediğim Müfit Abi boyları kalkmış sıra sıra arabaların ilk başladığı yere kadar yavaş yavaş yürüyüp geri arabanın başına döndü. Telefonundan bir numara seçip aradı. Halinden hiç memnun olmadığı yüzünden belliydi. "Müdürüm saygılar. Biz geldik malum yere yalnız burada şimdi bizim yapacağımız bir şey yok. Zaten herkes yığılmış. Asayiş baksın bi duruma, kameraları incelesin, olmazsa biz de çocuklarla bir geziniriz yarın" deyince karşıdan gelen sesi ben bile duydum. "Bu iş bu gece hallolacak Müfit, asayiş mi bulur Tem mi bulur ben mi bulurum bilmem. Bu gece hallolacak" diyordu Necmi müdür. "Anlaşıldı efendim" diyerek kapadı telefonu. "Adamı da darlamışlar belli" diye söylendi. Ardından Serdar abiyi arayıp yanına çağırdı. Birkaç dakika sonra Kepo'yla Serdar abi yeniden yanımızdaydı. Konuya önce Kepo girdi "abi ne işimiz var bizim arabayla boyayla allahını seversen. Bakacaklar kameralara bulacaklar. N'abayım ben şimdi burada" deyince Müfit Abi "Vallaa Kepo, ister oturalım şurada, ister gezelim ama Ankara'nın bu geceki eğlencesi bu gülüm" dedi. Sonra da gülerek "burası Çamlıca burdan çıkış yok amına koyim. En tepeden, aha en alta kadar herkes darlamış birbirini. Bu ibneyi bulcaz sike sike. Bulmasak da araycaz, aramasak da arıyor gibi yapcaz... Dur yengeni bi ariyim, merak eder şimdi o" dedikten sonra birkaç adım uzaklaşarak eşini aradı.

Serdar Abi'nin de Kepo'nun da konuyla hiç ilgilenmedikleri çok açıktı. Müfit abi yanımızdan uzaklaşınca Serdar abi, "Melihim" dedi "Necla yengeyi tanıman lazım. Müfit başkanla Necla yengeyi karşılıklı koy, sabaha kadar izle, yerlere yatarsın. Geçen kahvede kağıttayız, saat de geç olmuş, Necla yenge kahveyi aradı taam mı. Kahveci getirdi seyyar telefonu, abi dedi yenge seni istiyo ne diyim. Müfit abi bi kağıt atıp, sor bakam dedi biz onu telefonla mı istemişiz. Yenge de sövüyor telefonda, duyuyoruz". Gülerken bir anda terkedildiğim geliverdi aklıma. Çok da etkisinde olmadığımı farkedince bir yandan sevindim bir yandan da anlam veremediğim şekilde üzüldüm. Sanki bu adamlar beni içinde olmak istediğim o koyu hüznün içinden çekip çıkarmış, bu tuhaf eğlencenin içine yerleştirivermişlerdi. Gerçekten o dünkü halde olmak mı istiyordum? Ya da olması gerekenin o olduğunu mu sanıyordum? Mutsuzluğun nesi çekici olabilir ki diye düşünmeme fırsat vermeden Kepo koluma giriverdi. "N'oldu deli oğlan daldın gene. Girme olum oralara. Bak olay çözüyoruz. Biraz kendine gel. Sen de polissin bu gece. Dik dur. Dosta güven ver, düşmana korku sal Melihim. Caydırıcı ol". Müfit abinin görüşmesi de bitmiş olacak ki üçü birden gülüyordu. Dördümüz geniş ama trafiksiz caddenin diğer ucuna doğru yürüyorduk. Serdar abi, ulan, dedi "karı meselesi değilse siksinler beni". Acaba Zeynep ne yapıyordu şimdi?

Sigaramın bittiğini farkedip Kepo'dan bir sigara istedim. Yolun karşısında dördümüz kaldırıma oturup karşıda sıra sıra parketmiş arabaları ve etraflarındaki insanlarla polisleri izlemeye koyulduk. Karşıda dükkanların ışıkları da açıktı. Belli ki ekipler arabaların olduğu

tarafında yola bakan dükkanların sahiplerine bir şekilde ulaşmıştı. Kamera kayıtlarını izlemekte olduklarını tahmin etmek zor değildi. "Bakanın oğlu nerdeymiş?" diye sorunca hepsi şaşkınlıkla bana döndü. "Aha konuştu. Vallaha konuştu. Bakan dedi" diye dalga geçti Serdar Abi. Müfit Abi "Gitmiştir oğlum o. Durur mu, ne işi var tantanada" diyerek açıkladı. Kepo "Eee reis, n'abacaz şimdi?" diye sorunca Müfit abi yeniden telefonuna davrandı. Aradığı her kimdiyse, "Selam bilader. Heaa geldik geldik. Biz de geziniyoruz amına koyim. N'aptınız var mı bi şey? Hımm, hımm, tamam patron hımm" gibi bana hiçbir anlam ifade etmeyen sözlerinin ardından yeniden ayaklandık. "Kameralarından bi şey çıkmamış. Eleman arabalara pet şişeden bi şeyler sıkı sıkı yürümüş gitmiş. Kafasında şapka, kapşon. Demet'e doğru... Şimdi oradakiler fellik fellik mobese tarıyordur amına koyim. Ne iştir gece gece" diye özetledi telefon görüşmesini. "Melih işin var mı oğlum, bırakalım mı seni?" diye sorunca "Yok abi, iyiyim ben, mahsuru yoksa" dedim. Sen bilirsin der gibi salladı başını. İç cebinden Tekel 2000 paketini çıkarırken Kepo'ya dönüp, "Kepo git bi bak bakalım, en fazla hangi arabayı sikmiş, biz de bi daha bi gezelim şu kalabalığın arasında" dedi.

Arabalarını inceleyip yorumlar yapan, boyanın kaç para tutacağını hesaplayan, hasarlarını karşılaştıran orta gelirli, ağlamaklı abilerin arasında ağır ağır yürüyüp bir ipucu elde etmeye çalışıyorduk. Belki alkolün etkisiyle belki bir şekilde kendimi beğendirme çabasıyla ben de konuşmalara kulak kabartıyor, duyduklarımdan çıkarımlar yapmaya çalışıyordum. Birkaç dakika sonra Kepo yanımıza dönüp "abi, baştan beşinci araba epey haşat olmuş, tavan kapılar mapılar komple gitmiş" deyince yönümüzü o tarafa çevirdik. Müfit Abi'yle birlikte biz de adımlarımızı biraz daha hızlandırıp arabanın yanına ulaştık. Müfit Abi arabanın haline şöyle bir baktıktan sonra ön tarafında durup yeniden telefonunu çıkardı. Arabanın plakasını telefonun ucundaki polise söyleyip sahibinin isim ve adresini öğrendikten sonra etrafını dikkatli gözlerle inceledi; hemen birkaç adım arkamızda duran orta yaşlı bir adama yönelip "İyi akşamlar beyefendi. Bu arabanın sahibini tanıyor musunuz" diye sordu. Adam "İyi akşamlar memur bey" dediğinde tek şaşırın ben olmuşum. Ben, nereden anladı ki polis olduğunu diye düşünürken, adam soruyu cevaplamıştı. İki üst komşuları Faik beyinmiş araba. Müfit Abi kendisindeki bilgiyi teyid edince birkaç soru daha sorup cevabını aldı. Faik bey evli iki çocuk babasıymış. İkizmiş çocukları. İstanbul'da üniversite okuyorlarmış. Eşini dört veya beş yıl önce kaybetmiş. Geçen yıl da başka bir kadınla evlenmiş. On yaş kadar daha gençmiş eşi Faik beyden. Nikaha bu abimiz de gitmiş. "Çocukları da geldi. Karşı çıkmamışlar demek ki. İyi de yaptılar tabii. Adamcağız kendine eş bulmuş işte n'apsın" diye hikaye anlatmaya başlayınca Müfit abi araya girip, "eşi ne iş yapıyor" diye sordu. Büyük Tiyatro'da çalışıyormuş kadın. "Tiyatro'nun elbise melbise işleriyle uğraşıyormuş dediği bizim hanım" diye açıkladı kadının işini. "Burada mı Faik Bey? Neden inmemiş aşağı?" sorusuna, "az önce buradaydılar hanımıyla birlikte, eve çıktılar herhalde" yanıtını alan Müfit Abi; adam komşusuyla ilgili bu kadar soru sorulmasından işkillenmeye başlamıştı ki; diğer birkaç arabanın daha sahibini sorup, araya onlarla ilgili de birkaç soru

sokuşturunca adamın dikkati dağıldı. Kendi arabası serviste olduğu için ucuz kurtulmuş. Mevzu hırsızlık olaylarına, mahallenin geçmişine falan gelince Müfit abinin bir vücut hareketiyle adama teşekkür edip olay yerinden uzaklaştık.

Biraz önce yolun karşısında, kaldırımda oturduğumuz yere doğru yürürken, Müfit abi, Serdar abiyle Kepo'ya dönüp, hiç tiyatroya gittiniz mi? diye sordu. Yüzlerindeki ifadeden gitmedikleri anlaşılınca gözlerini bana çevirerek, sen gittin mi oğlum? dedi. Bu oğlum lafı birden pek bir dokunmuştu. Elbet yaşımın küçüklüğünden oğlum demişti bana ama bu gece tanıştığım bu ilginç adamın bana oğlum deyivermesi birden duygulandırmıştı beni. Bir anlığına halimi farkedince, ne arıyorum lan ben burada diye sordum kendime. Müfit abi sorusuna cevap bekliyordu. Kekeleyerek çıkan bir evetle yanıtladım.

"Anlat bakayım ne olur tiyatroda? Oyuncuları sahneyi falan geç onları biliyoruz".

"Abi ışıkçı olur işte, sesçi olur, kostüm yani kıyafet işlerine bakanlar olur, onların adını ben de bilmiyorum, dekorcular olur, yani küçük tiyatrolarda dekor işlerini falan da oyuncular yapıyor ama hani büyük bi tiyatroya, devlet tiyatrolarında falan marangozlar var mesele..." deyince Müfit abi sözümü kesti.

"Hah, işte onu iyi dedin amına koyim. Seni var ya allah gönderdi Melihim. Aslanım benim. Yürüyün gidiyoruz" deyip hızlı adımlarla arabaya doğru yürümeye başlayınca Kepo Serdar abiye dönüp "peh peh görüyon mu Serdar reyiz, kısmet bugüneymiş. Tiyatroya gidiyoz" diyerek yere okkalı bir tükürük salladı.

Bu üç adamın birbirleriyle iletişimlerdeki uyum beni şaşırtmıştı. Söylediklerinden ne kastettiklerini çok düşünmeden anlıyorlar, çıkarımlarını hemen kavrayıp bir sonraki adıma birlikte başlıyorlardı. Müfit abi bir maestro gibiydi. Söyledikleri hemen uygulanıyor ama bir yandan da neden böyle bir şey istendiği diğerleri tarafından kavranıyordu. Mesela ben tam bunları düşünürken Müfit Abi Serdar abiye "git şu arabalardan birinin kaputunu kokla gel Serdar" demişti. Serdar abi tek kelime etmeden yolunu arabalara doğru çevirmiş, arabalardan ikisinin boyalarının kalktığı yerleri koklayıp yanımıza dönmüştü. Genel kültür fukarası oldukları söylenebilirdi ama kesinlikle zekiydiler. Bir de uğraştıkları insan topluluğunu iyi kavradıkları anlaşılıyordu. Benim, belki doğduğumdan beri, başaramadığım, bu topraklara özgü iletişim dilini kavrama ve kullanma becerisinde ustaydılar. Yalnızca polis olmakla elde edilebilecek bir beceri değildi bu.

Arabaya aynı düzende yerleşip İstanbul yolundan Ulus üzerinden Opera'ya ulaştık. Müfit abi yol boyu, İstanbul yolundaki radarlarla kesilen hız cezalarını sildirmekle ne kadar uğraştığını anlattı. "Yau durup durup beni buluyolar arkadaş. Ankara'daki tek adam benim sanki". Opera binasının önüne parkedip arabadan indiğimizde ben gecenin bu saati bir muhatap bulamayacağımızı düşünüyordum ama Müfit Abi kısa sürede gece bekçisini

bulmuştu. "Kardeş hayırlı nöbetler, polis. Marangoz atölyesi varmış burada oraya bi bakmamız lazım bizim". Yirmili yaşlarındaki güvenlik görevlisi sorgusuz sualsiz, "tamam amirim" diyerek içeri aldı bizi. İçeri girerken Müfit abi, adının Murat olduğunu öğrendiğimiz güvenlik görevlisinin halini hatırlarını sorup konuyu nereli olduğuna getirdikten sonra klasik Çorum şakalarını da arka arkaya sıraladı.

Marangoz atölyesine girmemizle Serdar abinin "hoşgeldiini" demesi bir oldu. "Koku aynı abi" deyince Müfit Abi atölyenin ışıklarını açıp etrafı dolaşmaya başladı. Çok geçmeden de bizi, yanında iki küçük pet şişesi duran, yerde, büyük metal kova içerisindeki boya sökücünün yanına çağırdı. Serdar abiye dönüp, kokla bakam bunu da, dedi. Serdar abi kovanın kapağını açıp kokladıktan sonra, "budur" deyince Müfit abi Murat'a dönüp, "aslan, bize bi kağıda yazıp versene burada çalışanların isimlerini" dedi. Güvenlik görevlisinin küçük odasında çayımızı içip atölyede çalışan yedi marangozun isimlerini aldıktan sonra soğuk Ankara havasına yeniden çıktık. İçeride mayışmış halde esnerken, Ankara'nın kuru ayazı yüzüme vurunca yeniden canlanmışım. Müfit abi, bir işin olursa ara, deyip telefonunu verince, güvenlik görevlisi Murat bizi arabaya kadar geçirip araba hareket edene kadar bekledi. Yüzünde buralara özgü "sağol allah razı olsun" ifadesiyle bizi yolcu etti. Yüz metre kadar gidince Müfit abi, Sıhhiye köprüsünün altında arabayı sağa çekti. "Şu Necmi ibnesini arayayım da toplasınlar şunları" diyerek telefonunu çıkardı. Konuşmayı biz de duyalım diye hoparlörü de açtı.

"Müdürüm, hayırlı akşamlar"

"Sağol Müfit n'aptınız?"

"Şimdi bu, olay yerinde hasar gören, denizli lüleburgaz beş yüz otuz sekiz plakalı araç, epey hasar görmüş müdürüm. Biraz kurcaladık, sahibinin eşi Opera'da terzilik yapıyormuş. Olay yerinde hasar gören araçlara dökülen maddeyi Opera'nın marangozhanesinde bulduk. Orda çalışan yedi şahıs var bunların isimlerini aldık. Asayişe siz mi bildirirsiniz isimleri, ben mi arayayım?"

Necmi müdürün şaşkınlığı, birkaç saniyelik sessizlikten belliydi. Eleştirecek, yanıtlayacak bir nokta bulamayınca, "vay amına koyim" diyebildi yalnızca. "Söyle söyle ben yazayım, sonra da siz bitirin mesaiyi". Müfit abi isimleri sayıp telefonu kapatınca "Sen söyleyecen tabi amına koyim. Şimdi gider başmüdüre, yağlar ballar bu. Hikayeyi yazar, taklasını atar. O da gider bakana. Neyse n'abarlarsa yapsınlar" deyip bana döndü "Melihim işte böyle bizim işler. Gerçi bu pek bizim iş değildi ya neyse. Hadi gidelim bi çorba içelim. Sonra da dağılalım. Bi keyifle içirmediler anasını satayım".

Bölüm VII

"Sana yaslanan ne kadar muhtaçsa, anla ki sende o kadar karanlık bir kuyu var."

Yunus Emre Koçak

Beş gün yalnızca işe gidip geldim. Görüştüğüm, oturup sohbet ettiğim insanlar büyük oranda Zeynep'in arkadaşları olduğundan telefonum neredeyse hiç çalmamıştı. Öte yandan, hep söylenegeldiği gibi, hayat devam ediyordu. Sabah işe gitmek için altı buçukta uyanıyor, yediye on kala evden çıkıyor, ikarusalardan birine binip Batıkent metro istasyonuna ulaşıyordum. Metroya binişteki yer kapma mücadelesinden galip çıkarsam ya uyuyor ya da kimseye yer vermek zorunda kalmamak için başımı kaldırmadan kitap okuyordum. Yer bulamazsam da turuncu tutacıklara tutunup, başımı elime yaslayarak ayakta kestirmeye çalışıyordum. Sonunda da Sıhhiye'de inip İzmir Caddesi'ne kadarki yüz metreyi sabah ayazında yürüyor, köşedeki simitçiden simidimi de alarak matbaadaki masama kuruluyordum. Akşama kadar, pvc panellerle yapılmış küçücük odamda, bilgisayar başında, yüzlerce sayfa faaliyet raporunun, ürün kataloğunun, broşürün, afişin dizgisini, düzeltmelerini, renk ayırımını yapıp akşam yedide yine aynı yoldan eve dönüyordum. İş yerinde, özellikle boş kaldığım zamanlarda, ense ve kulaklarımdan başlayıp vücudumu saran o yanma hissi beni yoklarsa da pek boş kalma fırsatım olmadığından çok da sıkıntı çekmiyordum. Ama o anlarda aklımda en çok dönüp duran ve rahatsızlık veren ayrıntı, Zeynep'e ilk gece attığım mesaja cevap gelmemesiydi. Mesajın cevapsız kalması üzerinden değersizliğimi tespit edip sürekli yüzüm vuruyordum. Böyle bir çıkarımın mantıksızlığına kafa yorup kendimi ikna etmeye çalışsam da bu fikir aklımdan çıkıp gitmiyordu. Ben değersizdim, zaten beni hiç sevmemişti. O zaman karşısına başka biri yerine ben çıkmıştım benimle idare etmişti. Yoksa benim bir kıymetim yoktu. Zaten olamazdı da. Kimdim ki ben. Niye sevsinlerdi ki?

Müfit abi, sürekli takıldıkları kahvenin adresini, kendi telefonunu vermiş olsa da onların kafasını ütöleyeceğimden, rahatsız edeceğimden, benden bıkmalarına sebep olacağımdan korktuğum için onları da bu beş gün boyunca aramamış, onlar aradığında da bir mazeret bulup yanlarına gitmemiştim. Kimsenin bana bu halde tahammül etmeyeceğini düşünüyordum.

Beşinci günün akşamı, cuma akşamıydı, iş çıkışı Sıhhiye metro istasyonuna yürürken çalan telefonun diğer ucunda Ceren vardı. Nasıl olduğunu anlayamadığım, kendimden de beklemediğim şekilde telefonu açar açmaz ağlamaya başladım. Ceren soğukkanlılık ve içtenlikle, dakikalarca "tamam, sakın ol, tamam geçecek" diyerek ağlamamı dinledi. Sevecenliği, yakınlığı sesine yansımıştı. Sıkılmadan sakinleşmemi bekledi. İç çekmelerim azalınca nerede olduğumu sordu, olduğum yerde beklememi istedi. On dakika geçmeden arabasıyla yanımdaydı. Yolda tek kelime etmedik, yalnızca Akay alt geçidinden Esat'a doğru dönerken

eliyle başımı çekip omzuna yasladı. Nihayet biri bana acımişti. O anda da bunun memnuniyetini hissettiğimi gayet net hatırlıyorum. İstedğim birilerinin bana acımasıydı ve nihayet yaslanacağım yeri bulmuştum.

Bir süre bu şekilde idare etmek üzerine planlar hiç gecikmeden, tam o anlarda aklımda dönmeye başladı. Bana bu kadar koşulsuz kucak açan birinin yanında, kendimi toparlayana kadar kalıp sonrasını o gün gelince düşünme fikri hiç fena gelmemişti. İçimden, hem belki bir bakarsın sevgili de olmuşuz, diye geçirince beynimin bir yerlerinde hala hayatta kalmayı başarabilmiş aklı selim ses, biraz yavaş git, diyerek uyardı. Bir gece bile kârdır dedim. Şu halde beni dinleyecek, acıyacak, bana karşı sorumluluk hissedecek bir kişiyle bir gece, bir gün, bir hafta, ne kadar olursa olsun kârdı. Hem dedim hiç de fena olmamış görmeyeli. Bakarsın iyi gider. Gitmese de gittiği yere kadar... Bu yaptığım, aslına bakılırsa, benden fütursuzca çekilip alınan özgüvenimi yerine koymak için, bana yapılanı başkasına yapmaktan, bir başkasının egosunu asalak misali emmekten başka bir şey değildi. "Riyakarlığın dik âlâsı" dedi içimdeki ses, "Böylesin işte amına koyim". Ceren'in omzunda gözlerimi kapamış, arabanın kalorifer sıcaklığı yüzüme vururken bunları düşünüyordum. Ama ne olursa olsun iyiydim. Hem herkes kendinden sorumlu değil miydi? Herkes gibi o da kaçabilir uzak durabilirdi benden. Durmadığına göre onun da bu durumdan kendine göre bir tatmini var, diyerek kendimi mazur görmeye, içimdeki iki yüzlülüğe bir kılıf uydurmaya çalıştım. Ben bu ikilemden, kendimi kötü bir insan olmadığımı ikna ederek çıkma gayretindeyken Ceren "az kaldı iki dakikaya evdeyiz" deyip başını başıma yasladı. O an, belki az önce kendi yüzüme vurduğum artniyetten kurtulmak için, belki sadece gevezelik olsun diye "Sen de görmezden gelebilirdin. Neden bu ilgi, bu iyilik?" diye soruverdim. Ceren'in cevabı beni rahatlatmaktan çok aklımı büsbütün karıştırmış, beni bir kez daha içimdeki tutarsızlık ve ikiyüzlülükle başbaşa bırakmıştı, "Seviyorum çünkü seni. İnsan sevdiğini sokakta bırakır mı? Hem de ağlıyorken".

"Ya git Allah'ını seversen. Bu halde neyimi seviyorsun benim. Dalga geçme."

Ceren, ufak bir kahkahanın ardından söze devam etti, "Oğlum sen ister inan ister inanma, ben senin için döndüm Ankara'ya. Planım seni tavlama. Düşündüm taşındım o kadar yıl, yanında mutlu olacağım kişinin sen olduğuna karar verdim. İşte de geldik, ev burası". Dalga geçiyor olmalı diye düşünüp belli belirsiz bir mimikle geçiştirdim Ceren'in söylediklerini.

Evine girdiğimizde yeni taşınmış evlerdeki o karton ve ahşap kokusu yerli yerinde duruyordu. Ev beklemediğim şekilde düzenli ve temizdi. Son zamanlarda görmeye alıştığım, keyifle döşenmiş yalnız kadın evlerinden biriydi bu küçük apartman dairesi. Duvarlara kendi çektiği fotoğrafları asmış, salonunun büyük kısmı kitaplıklarla kaplı, kırmızı ve beyazın hakim olduğu küçük ama ferah bir evdi. "Çok güzel olmuş ev" dedim. Ceren gülümseyerek teşekkür ettikten sonra alelade bir teklifte bulunur gibi "birlikte yaşayalım?" deyiverdi.

Bir yandan içimi okuyup bir yandan da benden bir adım önde gidiyor gibiydi. Ben de bu "oluverme" halini hiç bozmadan "olur" diyerek kabul ettim teklifini.

Ceren iki hamleyle aklımdakileri, içimdeki ezilmeyi, ağlama isteğimi uçurup kaybetmiş, birden önüme şaşırıp kaldığım bir pencere açıvermişti. Benim tarafımdan bakınca iyi bir anlaşma gibi duruyordu. Ben onun ilgisini, şevkatini ve hatta parasını sömürecektim, karşılığında istediğiyse, yine ve yeniden onun ilgi ve şevkatini talep etmemdi. Tabii bunlar benim çıkarımlarımdı.

O akşam, el çabukluğuyla hazırladığı mükemmel sofrada yediğimiz yemeğin ardından saatlerce sohbet ettik. Görüşmediğimiz yıllarda neler olup bittiğinden başlayıp eski arkadaşların neler yaptığını bir bir paylaştıktan sonra memleket meseleleri üzerine de kafa yorduk. O gece Zeynep'in adı hiç geçmedi. Ceren, usta bir ropörtajcı gibi sohbeti yönlendiriyor, konuyu istediği yöne doğru başarıyla çekiyordu. Ceren'in sofradan bir şeyleri kaldırmak ya da küllüğü boşaltmak gibi şeyler için kalkıp mutfağa her gidişinde dar kot pantolonunun içindeki kalçalarını seyredip gecenin sonunu düşündüğüme göre iyi hissediyordum.

SON